

*Între manifestările reușite din
Săptămîna teatrelor de păpuși
și marionete s-a numărat și
vernisajul unei expoziții de
păpuși*



te) era o realitate, dar și că noi, teatrele de păpuși și marionete, trebuie ca prin spectacolele noastre să-i facem să vină să ne vadă — este o obligație morală, ce ține de tradiția păpușăriei românești și de sarcina noastră, a celor de azi, de a o continua și dezvolta la cote înalte.

**Dr. Mihaela
TONITZA IORDACHE**
Director al Teatrului
„Tândărică“

Necesitatea redeșteptării interesului critic

Una din problemele prin care cele două colocvii din cadrul „Săptămîinii teatrelor de păpuși și marionete“ — desfășurată la București între 29 mai și 4 iunie — și-au argumentat necesitatea organizării lor, a fost și cea a lipsei unui interes constant al criticii de specialitate față de fenomenul teatrului de păpuși actual, problemă

ridicată și dezbătută de majoritatea vorbitorilor.

Dezbaterile au demonstrat că nu este vorba de o simplă lipsă de atenție, de o neglijență sau de o prejudecată, ci de ceva mult mai grav, de o neînțelegere a importanței majore pe care acest gen spectral o deține, atât prin calitățile formativ-educative aplicate unei categorii speciale de public — copiii, cât și prin condensarea tipică a mijloacelor de expresie teatrală cu care operează specific această formă străveche de teatru codificat, autentică sursă teatrală, atât de deschisă oricărei revalorificări, oricărei descoperiri, atât în formă cit și în substanță. Prezența limitată a persoanelor direct implicate în analiza fenomenului teatral, atât la spectacolele din cadrul manifestării cit și în colocvii, a mai relevat că această deficiență este legată și de o lipsă de continuitate care se observă între generațiile de critici, prezenți fiind în special, veteranii genului, acele personalități care au propulsat ani de-a rândul teatrul românesc în ansamblu, în complexitatea formelor sale de manifestare.

Necesitatea provocării unei polemici în favoarea valorificării critice, teoretice, exegetice, în general, a teatrului de pă-

puși este cu atât mai stringentă cu cât multe din cele 19 teatre de păpuși și marionete din țară se confruntă cu o stare de confuzie favorizînd aproximativul, impresionismul, improvizatia, nefirești în cadrul acestui gen de teatru care solicită rigoarea, stăpînirea perfectă a tehnicilor și mijloacelor teatrale, într-un cuvînt profesionalismul, atât la nivelul minuirii, al scenografiilor, regiei, dramaturgiei, cât și al programului stilistic și repertorial. Această stare de lucruri contrazice statutul și marile performanțe dobîndite în anii '60—'70 de teatrul de păpuși românesc în cadrul mișcării generale a teatrului de animație pe plan internațional, moment care se definise și prin reflectarea critică și teoretică adecvată.

Obligația morală a criticii este de a forma, prin judecăți și valorizări profund implicate și, aplicate fenomenului ca atare, artiști profesioniști conștienți și responsabili și, nu în ultimă instanță, de a crea un climat de competență și seriozitate de care teatrul de păpuși și marionete are atîta nevoie pentru a reveni în prim-planul contextului cultural actual.

**Ruxandra
SĂRARU-GALGOȚIU**